

skyld, og Indenrigsministerens Forslag angik kun Landdistrikterne. Derved ere til en vis Grad Grænserne trukne for os; det var det, vi kom til at beskæftige os med, det var der, jeg havde lagt et ikke ganske ringe Arbejde ind paa at komme til Klarhed over, hvorledes Forholdet vilde blive, naar de nye Regler kom til at virke. Altsaa alene af den Grund maatte den højtærede Finansminister finde det rimeligt, at vi i første Række slog ned paa samme Punkt, som den højtærede Indenrigsministers Forslag har bragt os til at beskæftige os med.

Selvfølgelig have vi Forslagsstillere ogsaa drøftet Spørgsmaalet, om vi nu skulde gaa til straks at lade Forslaget gælde ogsaa for Byernes Vedkommende, men der er flere Grunde til, at vi ikke straks have gjort det. Bortset fra den historiske Grund, om jeg saa maa sige, som laa i Indenrigsministerens Forslag, er der for det første den, at Byerne i Dag efter min Mening have gunstigere Fradragsregler end Landdistrikterne. Jeg ved godt, at der kan gøres forskellige Betragtningmaader gældende, men jeg vil dog henlede Opmærksomheden paa det Faktum, at af den samlede Vurderingssum har København og Frederiksberg, Hovedstaden som saadan, i Dag 21 pCt. skattefrit, Købstæderne have 17 pCt. skattefrit, Landdistrikterne kun 12 pCt. Disse Tal ere for mig, selv om de ikke ere rene — jeg indrømmer, at der er forskellige andre Ting inde deri, som ogsaa have stor Betydning —, noget Vidnesbyrd om, at Fradragsreglerne ere gunstigere for Byerne end for Landdistrikterne; det er en Grund til, at vi have stillet Spørgsmaalet om Købstæderne lidt mere i Baggrunden. Og der er endnu en Grund, nemlig den, at der, saa vidt mig bekendt, ikke har lydt Klager, i alt Fald ikke saa omfattende Klager over Ejendomsskylden fra Byernes Side som fra Landdistrikternes.

Det er altsaa disse Grunde, vi have haft til ved selve Forelæggelsen af Forslaget at holde os til Landdistrikterne. Nu maa vi ikke, som den højtærede Finansminister sagde — jeg tror for øvrigt ogsaa, den højtærede Indenrigsminister var inde paa det — sige, at der sker derved en Continuation af den Forskydning, der fandt Sted ved de Skattelove, der bleve vedtagne i 1903, til Skade for Byerne derved, at disses Fradrag bliver uforandret, medens de maa ind under den fælles stigende Skatteprocent. Ja, det er

rigtigt, der kommer en Forskydning, men jeg vil ikke sige saa meget en Forskydning til Ugunst for Byerne, som den højtærede Finansminister mente, jeg vil se paa det paa en lidt anden Maade. En ganske tilsvarende Forskydning finder nemlig ogsaa Sted efter det forelagte Lovforslag i Landdistrikterne, hvad den højtærede Finansminister ogsaa var inde paa, nemlig en Forskydning fra de smaa Skatteydere til de store. Den højtærede Minister nævnedes selv Grænsen for det Forslag, han vilde stille, sagde, at den vilde komme til at ligge ved en Vurderingssum af 21,000 Kr. Ejendomme med en Vurderingssum derudover vilde faa en stigende Ejendomsskyld, medens den vilde falde for dem, der ere mindre. Det er ganske utvivlsomt rigtigt, derom tvivler jeg ikke; med 1,2, som jeg har beregnet, ligger Svingningsgrænsen ved 27,500 Kr., saa der er ingen Uoverensstemmelse paa det Punkt, og det er for øvrigt Tal, som let kunne kontrolleres. Hvad der sker ved det forelagte Lovforslag, er altsaa i første Række en Forskydning til Gunst for de smaa Skatteydere under 20—25,000 Kr. og til Skade, til Ugunst, til Tryk for de større Skatteydere. Det er i Virkeligheden den samme Bevægelse, som kommer til at gøre sig gældende for Byernes Vedkommende, selv om Lovforslaget holder sig udelukkende til Landdistrikterne.

Lad os holde os til København, hvor vi altsaa have, som den højtærede Finansminister rigtigt sagde, op imod 20,000 Ejendomme, hvoraf en ikke uvæsentlig Del er fri. Men den Frihed, som man har herinde, falder netop paa Lejligheder under 180 Kr.s Lejeværdi, det vil sige, det vil andrage $\frac{1}{6}$ af samtlige Lejligheder i København, som falde under denne Grænse. Den sidste Huslejestatistik for København — den er nogle Aar gammel, men der er ikke sket saa store Revolutioner i Forholdet — viser, at af Københavns henimod 120,000 Lejligheder vil der være ca. 20,000 fri eller godt og vel $\frac{1}{6}$. Men dermed er altsaa givet, at den Del af Befolkningen, som bebod disse Smaalejligheder, faar intet at mærke af den Forskydning, som kommer her af denne Forhøjelse af Ejendomsskylden. Det vil sige, at det i Virkeligheden ikke er en Forskydning fra Land til By i første Række, men i første Række er en Forskydning fra de smaa Skatteydere til de store Skatteydere. Paa den anden Side er det en ganske selvfølgelig Sag, at hvis vi udelukkende holde os til Landdistrik-